

PETER DOLVING – Thieves And Liars

Releasedatum: 23 oktober

Bolag: House of Dolving

Press: Elin Hedman PR

elin@ehpr.se / [0738-000646](tel:0738-000646) / www.ehpr.se

En styvfar som var med vid Altamont. Ett kök där Evert Ljusberg, Cornelis Wreeswijk och hela den svenska folkmusik-eliten passerade i parad. Eric Clapton småpratande i telefon, och historier om Bob Dylan's kaffe-nota, Ann Margaret och Elvis entusiastiska speed-bruk. Norrländska kämpar och amerikanska rednecks. Aga och slagsmål. Country and western och blues.

Peter Dolvings barndom var ingen vanlig svenskt ombonad verklighet. Uppväxt i ett extremt turbulent hem flyttade Peter hemifrån som 15-åring, och drog till USA när han slutat gymnasiet för att plugga konst. När syokonsumenten frågade vad han kunde tänka sig för arbete var svaret bestämt "Konstnär!".

Efter 20 år på turné med MaryBeatsJane och The Haunted, (med en mellanlandning 1999-2003 där han blev pappa, gav ut 3 skivor med egna bandet BringTheWarHome, och spelade fängelsedirektör i "Spindelkvinnans Kyss" på Göteborgs Operan), så ger Peter Dolving nu ut sin första riktiga solodebut Thieves And Liars.

Sverige. Att en människa som spenderat lika många timmar på flygplatser, turnébussar och smutsiga klubblokaler och scener i livet, i som hemma i vardagsrummet får ett annat perspektiv på verkligheten än den som arbetar med ett vanligt 9-17 jobb är egentligen inte så konstigt. Men Peters grundperspektiv har alltid hamnat i konflikt med gängse idéer om vad livet skulle innebära. Redan som barn blev det tydligt för honom att bakom de starka känslorna och magin så är musik bara ett jobb som alla andra, men ett jobb som kräver andra egenskaper.

När Lou Reed spelade i Velvet Underground brukade Andy Warhol fråga honom varje dag hur många sånger han skrivit den dagen. Något som gjorde starkt intryck på Dolving när han läste om det. Skapandet, formandet, låtskrivandet, och det sceniska framträdandet har lyst med brännande klart fokus för Peter Dolving, först som drömmar, men sedan han 1992 beslöt sig för att det vore ett bättre sätt att leva för honom än att dra slangar i Göteborgs oljehamn har han aldrig släppt på sin benhårda arbetsetik och dedikation.

Sin första Grammis vann Peter med MaryBeatsJane 1994/95 då han 24 år gammal kontroversiellt knöt näven och i livesändning utbrast "Legalisera!" i reaktion till musikelitens smusslande med illegala substanser, något som satte honom på Aftonbladets "UTE"-lista i flera månader och länge kom 90-talets tabutyngda svenska press att förhålla sig avvaktande till allting Dolvingskt. Sedan dess har hans namn kommit att sammankopplas med stark integritet, politik och kontrovers. Han har gav 2010 ut boken "Sieg Heil Svensson!" om sin barndom och den Svenska välfärdens baksida, och brinner för vikten av ett offentligt rum med högt i taket som grunden för demokrati och ett samhälle i utveckling.

Thieves and liars är ett avslut och ett avstamp där musiken lämnar genrer och skapar ett eget universum av ljud och ord. Inledande Meinhof's hypnotiska rytmik och klangrymd lockar lyssnaren att komma med på en resa ut dit där människan själv är den enda måttstocken. Song for you hyllar de vilsna själar och Hands On går med ett obevekligt sväng rakt i clinch med prestations-kulturens duktighet och falska präktighet. One sweet moment, tar avstamp i The Cure's bombast med ett budskap om nuet, och vikten av att se verkligheten utan illusioner för nå kärleken i sin renaste form. Ordinary folk, en Captain Beefheart referens i form, som kastar upp hela grunden för det vi står på i distinktionen om hur och vad vi väljer att kalla vår gemensamma verklighet och slutar i ett avmätt konstaterande och avståndstagande. Sunday Mornings sorgsna kapitulation inför livets utmaningar och det hoppfulla i tacksamheten inför bergochdal-banans olika fall och höjder leder lyssnaren till den mörka New Order-inspirerade Cocksucker blues, via My Will To Die, om hur döds-önskan blir det sista uttrycket i kampen för en människas livskraft, släpps lyssnaren i ett tomt rum med piano och Peter Dolvings kargaste konstnerande No solicitors. So sick betackar sig för den underhållnings-världens stora grodor i små dammar och avslutande All this beauty är skivans avslutande rockhymn som liksom faller samman, utåt, blickande framåt.